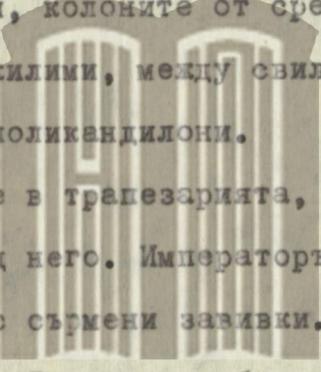

лума на императорските покой във Влахерна, да бъде приет и да бъде приет и да изкаже молбата си пред Алексея III.

Момъкът се оглеждаше със свито сърце наоколо. Потискаше го страшният разкош на императорския палат, тревожеше го бавенето на приемането му. Сякаш за Алексея бяха по-важни игри-
те на сирийски, глумите на джуджетата и фокусите на въжеигра-
чите, отколкото писмото от далечния Хем. Откъм покоите му долита-
ха песни и комедиантски словеса, звуци от цитра и смехове.

Най-сетне Алексей Палеолог отиде при младия българин и го помоли да го следва. Димитри тръгна като на сън сред блясъка на златните мозайки, колоните от сребро и слонова кост, върз-
дебели, копринени килими, между свилени завеси, под меката свет-
лина на кристални поликандилони.

Когато влезе в трапезарията, за миг сякаш всичко се обви в пъстра мъгла пред него. Императорът полулежеше върз широко кресло, покрито със сърмени завивки. В ръката си държеше голяма купа, пълна с вино. Дрехата му бе цяла изтъкана от златни нишки. Челото му бе обвито с диадема от едри рубини. Богатствата, които Исак Ангел бе събрал с толкова мъка, докато сложи в ред малко държав-
ното съкровище, сега брат му Алексей пилееше щедро, обсипвайки любимците си с дарове, в замяна на което, те пък го обсипваха с ласкателства.

До него седеше императрица Ефросина, едра, черноока жена, която имаше удивителен дар да говори непрекъснато, с рядко красноречие. В същност, тя държеше в ръцете си цялата власт, която ленивият Алексей с радост й бе отстъпил. Нейното кресло бе също от злато, а одеждите й искраха, обсипани с елмази. Ко-
гато българинът влезе, за миг всички изгледаха изумени прашния и морен пратеник, който не отговаряше с измъчения си вид на